

بسم الله الرحمن الرحيم

سی گام خودسازی گام دوازدهم؛ تزین (آراستگی)

«اللَّهُمَّ زَيِّنِي فِيهِ بِالسَّتْرِ وَالْعَفَافِ»، (دعای روز دوازدهم) «خدایا در این روز مرا به زیور پیرایش از گناه و پاک دامنی بیارای».

پس از آن که انسان خود را از زنگار گناه پاک کرد و دامن از آلودگی ها و پلیدی ها شست، نوبت آراسته شدن به زیور و زینت های رفتار و کردار پسندیده است. به گفته مولانا: اول ای جان دفع شرّ موش کن وانگهی در جمع گندم کوش کن (مولانا، جلال الدین محمد، مثنوی معنوی، دفتر اول).

اکنون که موش های دزد و ویران گر را از انبار غلّه ی خود دور کرده ایم، باید در فضایی سالم، به جمع آوری دانه های پاکدامنی و پرهیزگاری، و کردار و رفتار شایسته و پسندیده پردازیم. پس از استحمام و دور کردن کثیفی ها، خود را به انواع آرایش ها بیاراییم؛ آراسته شدن به پوشش عفاف و پاک دامنی.

خواجه نصیرالدین طوسی در معنای عفت گوید: «عفت آن است که قوت شهوت، مطیع نفس ناطقه باشد، تا نصرت او به اقتضای رأی او بود و اثر خیریت در او ظاهر شود و از تعبد هوای نفس و استخدام لذّات فارغ گردد». (خواجه نصیرالدین طوسی، اخلاق ناصری، ص ۷۴).

از امام باقر (علیه السلام) نیز روایت است که فرمود: «مَا عَبْدَ اللَّهُ بَشَىٰ ۚ أَفْضَلُ مِنْ عِفَّةِ بَطْنٍ وَفَرْجٍ»، (۱)

«خداوند به چیزی بهتر از پاکداشت شکم و فرج عبادت نشده است».

و این همه فرع بر این است که انسان خود بخواد و بر پیشرفت خویش استقامت ورزد و تسلیم دستورات خداوند باشد.

پیر هرات گوید:

هر که از در تسلیم در آید بدو سه چیز دهند:

۱. شربتی که دل وی از معرفت زنده گردد.
 ۲. شرنگی که نفس اماره را بکشد.
 ۳. شرابی که جانش سرمست شود.
- با یکی حلاوت طاعت یابد. با دیگری از معصیت بگریزد.
- با سومی به روح مناجات رسد. آنگاه در گرفتاری ای افتد که از آن رهایی نتوان، و همه زندگی را نهد بر سر آن! (۲)
- [ذکر این روز «اللَّهُمَّ زَيِّنِي بِالسَّتْرِ وَالْعَفَافِ» است.]

۱- محمد کلینی، الکافی، ج ۳، ص ۱۲۹. ۲- کشف الاسرار، ۵۴۳/۳، تفسیر سوره انعام.